

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **T.N.N.**, zast. Mgr. Monikou Hulovou, advokátkou, se sídlem Podbrahy 40, Skorkov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 9. 2010 čj. CPR-9603-1/ČJ-2010-9CPR-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 28. 4. 2010 čj. CPPH-00031/CI-2010-63. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle ust. § 46 odst. 1, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 1 písm. h) a § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), rozhodl o zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce v žalobě namítá, že odvolání bylo podáno včas, neboť rozhodnutí žalobce převzal dne 21. 6. 2010 a odvolání podal k poštovní přepravě dne 1. 7. 2010. Odvolací orgán nesprávně vyhodnotil odvolání jako opožděné, když žalobci z důvodu nemožnosti doručení na hlášenou adresu pobytu ustanovil pro doručení rozhodnutí opatrovníka a tím bylo opatrovníkovi doručeno dne 5. 5. 2010 a lhůta k podání odvolání měla uplynout dne 20. 5. 2010. Protože žalobci nebylo možno doručit písemnosti na posledně hlášenou adresu pobytu již od počátku správního řízení, měl správní orgán ustanovit žalobci opatrovníka dříve,

než po vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což vyplývá z ust. § 37 odst. 2 písm. d) správního řádu, a to tak, aby opatrovník mohl práva žalobce vykonávat a žalobce měl faktickou možnost prostřednictvím opatrovníka jejich uplatnění. Při doručení veřejnou vyhláškou 23. 3. 2010 neměl žalobce žádnou faktickou možnost se s projednávanou věcí seznámit, vyjádřit se k ní, navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení a tím byl zkrácen ve svých právech. Stejně tak v případě výzvy správního orgánu prvního stupně k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nebyl žalobce vyrozuměn. Žalobci tak po celou dobu řízení nebyla dána možnost uplatnit práva, která mu správní řád přiznává, a to ani prostřednictvím jiné osoby, když správní orgán doručoval písemnosti, o nichž se žalobce nedozvěděl, veřejnou vyhláškou nebo uplatněním fikce doručení. Protože žalobce měl vážný důvod, který mu bránil v doručení a který prokáže v řízení před soudem, postupoval správní orgán v rozporu se zákonem. Funkci opatrovníka nelze totiž chápat pouze tak, že usnadňuje orgánům řízení tím, že mají kam doručit rozhodnutí, je třeba ji chápat jako zástupce účastníka, který hájí jeho zájmy a práva. Žalobce dále namítá, že pokud by lhůta pro odvolání uplynula dnem 20. 5. 2010 a rozhodnutí by tak nabylo právní moci dnem 21. 5. 2010, nebyl již důvod doručovat rozhodnutí žalobci, který jej převzal osobně u správního orgánu dne 21. 6. 2010. Správní orgán by tak mohl na rozhodnutí téhož dne vyznačit právní moc a zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu v cestovním dokladu tentýž den.

Pokud měl žalobce faktickou možnost řízení se zúčastnit, pak by žalobce musel namítat, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nedostatečně odůvodněné a nesrozumitelné. Argumentace ustanoveními zákona o neudělení víza je zmatečná, neboť žalobce o udělení víza nežádal a není tedy důvod odkazovat na toto ustanovení, když předmětem řízení je zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že žalobce má záznam v schengenském informačním systému a byl vyhoštěn z Německa. Pokud by tedy žalobce žádal o vstup a pobyt na území České republiky v současné době, byl by mu odepřen. Je tedy zřejmé, že žalobce o vstup a pobyt nežádal, neboť na území České republiky již vstoupil, a pobyt, který mu byl povolen za účelem podnikání, si pouze nechával prodlužovat. Žalobce tak má za to, že splnil všechny podmínky pro další pobyt na území České republiky.

Původní žalovaný ve vyjádření v podané žalobě uvedl, že námitky nepovažuje za důvodné, a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. K tomu odkázal na odůvodnění prvoinstančního a odvolacího rozhodnutí. K námitce, že pokud by lhůta pro podání odvolání uplynula 20. 5. 2010, nebyl by již důvod doručovat rozhodnutí žalobci, odvolací orgán uvedl, že správní orgán prvního stupně žalobci pravomocné rozhodnutí po jeho převzetí opatrovníkem již nezasílal. Žalobce si rozhodnutí převzal osobně u správního orgánu, což nic nemění na tom, že toto rozhodnutí bylo pravomocné. Podle § 38 správního řádu mají účastníci řízení a jejich zástupci právo nahlížet do spisu i v případě, že rozhodnutí ve věci je již v právní moci. S právem nahlížet do spisu je přitom spojeno právo činit výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu a její části.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 10. 2. 2010 doručeno sdělení Policejního prezidia České republiky, podle kterého je žalobce evidován v schengenském informačním systému, a to na základě rozhodnutí německých orgánů za porušení zákona o pobytu cizinců a nelegální vstup, za který mu byl uložen trest 544 dnů odnětí svobody, následně byl dne 22. 6. 2004 z německého území deportován se zákazem vstupu bez časového omezení. Na

základě tohoto sdělení správní orgán prvního stupně opatřením ze dne 10. 2. 2010 zahájil správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Toto opatření bylo žalobci zasláno na jeho poslední hlášenou adresu, odkud se zásilka jako nevyzvednutá vrátila zpět. Správní orgán prvního stupně poté uvedené opatření rovněž zveřejnil veřejnou vyhláškou. Dne 1. 4. 2010 správní orgán prvního stupně vydal výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, kterou opětovně žalobci zaslal na stejnou adresu, odkud se znovu zásilka vrátila jako ve stanovené lhůtě nevyzvednutá.

Usnesením ze dne 4. 5. 2010 č.j. CPPH-00031/CI-2010-63 byl žalobci podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoven opatrovník, a to občanské sdružení Naděje. Toto rozhodnutí bylo zveřejněno veřejnou vyhláškou a bylo doručeno ustanovenému opatrovníkovi.

Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2010 č.j. CPPH-00031/CI-2010-63 správní orgán prvního stupně zrušil platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Toto rozhodnutí bylo doručeno ustanovenému opatrovníkovi dne 5. 5. 2010 a současně bylo zveřejněno na úřední desce správního orgánu prvního stupně od 4. 5. 2010 do 18. 5. 2010. Žalobci bylo to rozhodnutí doručeno na jeho poslední známou adresu, odkud se zásilka vrátila s poznámkou pošty „adresát na uvedené adrese neznámý“. Následně si žalobce toto rozhodnutí převzal osobně na pracovišti správního orgánu prvního stupně dne 21. 6. 2010. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, a to podáním podaným k poštovní přepravě dne 1. 7. 2010.

Žalobou napadeným rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 9. 2010 č.j. CPR-9603-1/ČJ-2010-CPR-C235 bylo odvolání žalobce zamítnuto jako opožděné. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí bylo dne 5. 5. 2010 doručeno ustanovenému opatrovníkovi žalobce, lhůta pro podání odvolání proto uplynula dnem 20. 5. 2010. Rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 21. 5. 2010. Žalobce převzal prvoinstanční rozhodnutí osobně na pracovišti prvoinstančního orgánu dne 21. 6. 2010 a dne 1. 7. 2010 podal odvolání. Z těchto důvodů odvolací orgán odvolání zamítl jako opožděné.

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je odvolacím orgánem.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předmětem přezkumu je v dané věci rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto pro opožděnost. Podle ustálené soudní judikatury je takové rozhodnutí rozhodnutím přezkoumatelným soudem, avšak pouze ve vztahu k závěru žalovaného, že odvolání bylo podáno opožděně. Jelikož odvolací orgán nerozhodoval meritorně o správnosti či zákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobcovo odvolání bylo zamítnuto jen

z procesních důvodů pro opožděnost, mohl i soud přezkoumat toliko to, zda žalobce podal odvolání po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Otázkou správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se proto soud nemohl zabývat.

V případě žalobce odvolací orgán vyšel z toho, že prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci účinně doručeno prostřednictvím ustanoveného opatrovníka dne 5. 5. 2010, a od tohoto dne odvíjí počátek běhu lhůty pro podání odvolání. Vůči tomuto předpokladu ovšem žalobce v podané žalobě ve skutečnosti nic nenamítá.

Žalobce v žalobě výslovně uznává, že podmínky pro to, aby mu byl ustanoven opatrovník coby účastníkovi řízení neznámého pobytu, byly v daném případě splněny. Namítá nicméně, že se tak mělo stát dříve. Taková námitka ovšem vůbec není způsobitelným důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka totiž míří proti postupu prvoinstančního orgánu před tím, než své rozhodnutí vydal. Tato fáze řízení však není předmětem soudního přezkumu, jak už bylo shora uvedeno. Soud může v tomto řízení přezkoumat výhradně to, zda žalobci bylo prvoinstanční rozhodnutí řádně doručeno dne 5. 5. 2010 tím, že je převzal jemu ustanovený opatrovník. Otázka, zda měl být žalobci opatrovník ustanoven dříve, by mohla být předmětem přezkumu v odvolacím řízení, pokud by bylo odvolání včas podáno. Žalobcovy námitky, podle nichž byla krácena jeho procesní práva v řízení před prvoinstančním orgánem a podle nichž je nepřezkoumatelné a zmatečné prvoinstanční rozhodnutí, se zcela míjejí s tím, co je správní soud v tomto řízení oprávněn přezkoumávat, a nelze jim tedy přisvědčit.

Žalobce dále v žalobě zmiňuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně osobně převzal dne 21. 6. 2010 na pracovišti prvoinstančního orgánu. Soud ovšem zcela souhlasí se správními orgány v tom, že k tomuto dni již bylo prvoinstanční rozhodnutí v právní moci a sám fakt, že žalobce rozhodnutí po té, co již nabylo právní moci, sám fyzicky převzal, nemohl zpětně způsobit jakési posunutí termínu nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. S žalobcem lze souhlasit v tom, že správní orgán skutečně mohl dne 21. 6. 2010, kdy se na pracoviště správního orgánu prvního stupně dostavil k převzetí prvoinstančního rozhodnutí, na toto rozhodnutí vyznačit doložku právní moci (pokud by o to žalobce požádal) a skutečně mohl v cestovním dokladu žalobce zrušit platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Lze nicméně zopakovat, že sám fakt, že prvoinstanční orgán tak neučinil, nemohl zpětně posunout termín nabytí právní moci vydaného rozhodnutí, resp. jaksi dodatečně anulovat fakt, že toto rozhodnutí již uvedeného dne bylo pravomocné.

Poukazuje-li žalobce na skutečnost, že v průběhu prvoinstančního řízení mu v přebírání písemností bránil „*vážný důvod, který prokáže v řízení před soudem*“, soud nemohl toto tvrzení žalobce jakkoli zohlednit. Podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkumává žalobou napadené rozhodnutí pouze v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. pak lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobce je tedy povinen uvést všechny důvody, v nichž spatřuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, již ve lhůtě pro podání žaloby, a nemůže je konstruovat až dodatečně. Soud proto k této obecné proklamaci uvedené v žalobě nijak nepřihlížel.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. února 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu